

Posudek

školitele na disertační práci Mgr. Thomase Rechbergera na téma
„Návrat insolvenčního práva“

Disertační práce je šířeji pojata než její zadání, v němž šlo o postavení insolvenčních věřitelů (srovnání českého práva s rakouským). Předložená práce původní zadání tématicky plně vyčerpává a navíc připojuje některá dílčí témata, která sice souvisí s původním zadáním, ale spíše než postavení subjektů se týkají procesních postupů. I tak lze pochybovat o vhodnosti nového názvu práce.

Komparatistika českého a rakouského insolvenčního práva vyplývá z celkového pojetí insolvenčního práva v obou státech. Autor důsledně vnáší do svého výkladu hledisko vývoje právní úpravy, a to nejen v úvodní historické kapitole, ale v průběhu celého dalšího výkladu. Toto pojetí má své hlubší opodstatnění, protože až do roku 1950 byla úprava v obou státech prakticky totožná. Po nuceném přerušení v tehdejší Československu dochází k „obnově“ úpravy, která částečně navazuje na předchozí společnou úpravu (odtud asi titul disertační práce). Avšak nová úprava stále více obsahuje nové prvky, tudíž obě úpravy se dnes liší. Jejich srovnání s vytyčením a zdůvodněním rozdílů má proto svou důležitost nejen pro aplikace předpisů, ale i z hlediska jejich koncepce.

Po formální stránce plně vyhovuje všem požadavkům kladeným na disertační práce. Pečlivostí a důkladností svého zpracování je ještě překračuje. Práce se opírá o široký výběr odborné literatury, týkající se úpravy v obou státech a obsahuje i bohatý poznámkový aparát (celkem 811 odkazů). Svým rozsahem 285 stran rovněž překračuje obvyklé požadavky. Je přehledně členěna do kapitol, věnovaným jednotlivým dílčím problematikám; jejich rozsah je proporcionální. Zadané téma vyčerpává v plném rozsahu a ještě je rozšiřuje (jak již konstatováno shora).

Po věcné stránce je třeba konstatovat, že práce se věnuje všem aspektům práv a postavení věřitelů a jejich vztahu k jiným procesním subjektům, zejména k insolvenčnímu správci a k soudu. Zásadně staví na problémech, které v jednotlivých dílčích oblastech existují, přináší i autorovo řešení, které je často originální, což lze přičíst na vrub právě použité komparatistice. Některé autorovy výzvy mohou být diskutabilní, ale vždy jsou řádně a logicky odůvodněny (např. jde o správcovy úkony, učiněné bez souhlasu věřitelů a jejich vnější účinek).

Za výrazné klady práce považuji zpracování zejména dvou problematik. Tou první je rozdělení věřitelských práv do tří kategorií, tj. práva individuální, skupinová a věřitelů jako celku. Tou druhou je velmi podrobné zpracování odpovědnosti za škodu.

Jedním z rozdílů mezi českou a rakouskou úpravou je rozsah práv věřitelů. Vývojový trend české úpravy směřuje k jejich rozšiřování. Navrhuji, aby se autor vyjádřil ke zhodnocení tohoto trendu včetně problémů, které by mohl přinést.

Disertační práci hodnotím výrazně kladně, navrhuji, aby autor byl připuštěn k její obhajobě, a doporučuji, aby mu byl udělen doktorský titul.

29.03.2010

Prof. JUDr. František Zoulík, CSc.